

DAJ NA MŇA POZOR

Nóvinka od jednej z najúspešnejších autoriek tínedžerskej literatúry

Nina LaCour

COO
BOO

Daj na mňa pozor

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Nina LaCour

Daj na mňa pozor – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DAJ NA MŇA POZOR

COO
BOO

DAJ NA MŇA POZOR

Nina LaCour

Z angličtiny preložila Veronika Lašová
Ilustrovala Dana Ledl

COO
BOO

Nina LaCour: Watch Over Me
Text copyright © 2020 by Nina LaCour
Published by Dutton 2020
Published by arrangement with Pippin Properties Inc.
Through Rights People, London.
Translation © Veronika Lašová, 2022
Illustrations © Dana Ledl, 2022
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2641-2
ISBN e-knihy 978-80-566-2653-5 (1. zverejnenie, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2654-2 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-2652-8 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

Venujem Kristyn

keby sme boli k sebe úprimní

V deň pohovoru som vstala o ôsmej, zišla som do kuchyne a naliala si zvyšok kávy. Postavila som sa k linke, a kým som si uchlipkávala zo šálky, pozerala som sa cez okno. Keď som dopila, vyhrnula som si rukávy, pustila som vodu a umyla som taniere z raňajok, ktoré Amy a Jonathan nechali v dreze.

Už o niekoľko dní sa od nich odsťahujem.

Amy nedávno kúpila detskú postieľku a odložila ju do garáže. Potom prišla domov s taškou z hračkárstva. Trčal z nej plyšový zajačík. Opýtala sa ma, ako sa mi darilo na maturitnej skúške z angličtiny, povedala som jej, že som písala esej o úpadku spoločenských mravov v dvoch poviedkach, ona odvetila, že to znie dobre, a odniesla tašku do spálne, akoby o nič nešlo.

Vedela som, že sa pýta len zo slušnosti. Neprosili ma, aby som zostala.

Drez bol prázdny. Drhla som ho, kým sa neskvel čistotou, a zastavila som vodu. Snažila som sa dýchať pomaly a zhlboka. Kiežby som po tej práci tak netúžila.

Zavibroval mi mobil.

„Pripravená?“ opýtala sa ma Karen. Už štyri roky bola mojou sociálnou pracovníčkou, a hoci som si vedela predstaviť, že sedí v aute, na sukňu jej kvapká káva a popri telefonovaní so mnou si ešte stíha kontrolovať e-maily, trochu mi upokojila splašené srdce.

„Ási áno,“ pritakala som.

„Nezabúdaj – čítali tvoj list. Veľa som im o tebe hovorila. Overili si všetky referencie. Čaká ťa už len posledný krok. A musíš si byť naozaj istá, že to miesto chceš.“

„Chcem.“

„Viem, zlatko. Držím ti palce. Zavolaj, keď skončíte.“

Zaklopal o pol jedenástej, presne ako slúbil.

„Mila?“ uistil sa, keď som otvorila dvere. Vystrel ku mne ruku. „Nick Bancroft. Rád ťa konečne spoznávam.“

Zaviedla som ho do kuchyne a usadili sme sa za okrúhly jedálenský stôl. Stál hneď pod oknom, zalievalo ho príjemné slnečné svetlo a stoličky boli dosť blízko seba na priateľský rozhovor, ale zároveň dosť ďaleko, aby nenarúšali osobný priestor dvoch cudzích ľudí.

„Ako sa máš?“ opýtal sa.

„Maturitu som zvládla, takže dobre,“ odvetila som.

„Počul som, blahoželám. Máš vynikajúce študijné výsledky. Neuvažovala si nad vysokou školou?“

Pokrčila som plecami.

„Možno raz.“

Prikývol, no z tváre som mu vyčítala, že ma ľutuje. Odvrátila som zrak. Nevedela som, ako sa mám rozprávať o svojom živote s niekým, kto mi rozumie. Ruku položenú na kolene som zovrela v päst a všemožne som sa snažila nerozplakať. Bola som pripravená mu dokázať, že som usilovná a pracovitá. Nacvičovala som si, že mu porozprávam, ako som brigádovala v knižnici, ubezpečím ho, že sa nebojím špiny, neporiadku ani trucovitých detí – ale na toto som pripravená nebola.

„Fajn, teraz ti poviem niečo o Terrym, Julii a o farme,“ zmenil tému, keď videl, že ma priviedol do rozpakov. „Adoptovali si ma, keď som mal tri roky, farmu teda považujem za svoj domov. Už dlhšie tam nebývam, no pomáham im s financiami a vediem pohovory.“

Uvoľnila som päsť, oprela som sa na stoličke a počúvala som, ako mi hovorí veci, ktoré mi boli dávno známe. Buď som o nich vedela od Karen, alebo z reportáže v *San Francisco Chronicle*, ktorá vyšla pred nejakými pätnástimi rokmi a mala názov MENDOCINSKÝ PÁR SI VZAL DO OPATERY ŠTYRIDSIATEHO ZVERENCA. Nick mi opísal farmu. O jej chod sa starali všetci, od najmenších detí až po praktikantov. Ja ako praktikantka budem cez týždeň učiť a v nedeľu vstávať o piatej a predávať na trhu. Cez sviatky sa vraj na farmu každoročne vracajú všetky odrastené deti. „Ak sa tomu nebudeš brániť, farma sa stane твоjím domovom,“ povedal. „Ako sa stala pre mnohých praktikantov pred tebou. Možno sa ti to zdá neuveriteľné, ale je to tak.“

„Kedy mi dáte vedieť, či ma beriete?“

„Myslel som si, že to vieš,“ zarazil sa. „Už sme ťa vybrali. Ak chceš, to miesto je tvoje.“

V úžase som si zakryla ústa. „Ďakujem,“ hlesla som. Na viac som sa nezmohla. Nick prikývol, opäť mi venoval ľútoslivý pohľad, potom pokračoval: „Väčšinu času budeš tráviť v triede. Dostaneš učebné osnovy pre šesť- až deväťročných deti. Myslím, že momentálne majú iba jedného zverenca v takom veku, ale onedlho pribudnú ďalší. Ak ti čokoľvek nebude jasné, Terry a Julia ti radi pomôžu.“

„Dáte si čaj?“ vyhrkla som. Mala som ho ponúknuť, hneď ako prišiel, no od nervozity mi to celkom vyfučalo z hlavy. Keď som už vedela, že ma vybrali, odrazu som chcela, aby tu Nick ostal čo najdlhšie a povedal mi o novej práci všetko, čo mu napadne. Vďaka tomu mi možno živá, nefalšovaná radosť vydrží až do dňa, keď dorazím na farmu.

„Veľmi rád,“ prikývol. Napustila som vodu do kanvice a rozložila som pred neho niekoľko škatuliek s čajom. Vybral si mäťový, a kým som vriacou vodou zalievala vrecúško, zhlboka som vdychovala sviežu bylinkovú vôňu. Tak voňajú nové začiatky.

„Chcem sa uistiť, že naozaj chápeš, o čo ide,“ ozval sa po chvíli. „Viacerí uchádzači tú prácu odmietli. Iní nemali jasnú predstavu o tom, čo všetko zahŕňa, a nedopadlo to dobre. Musíš to vážne *chcieť*. Je to farma. Stojí na samote – tam, kde líšky dávajú dobrú noc. Z jednej strany ju obklopuje oceán, zo všetkých ostatných skalnaté kopce a šira krajina. Takmer vždy je tam chladno a hmla, nie je tam mobilný signál ani obchody či kaviarne. Od najbližšieho mestečka Mendocina ju delí štyridsaťpäť minút cesty autom. S vonkajším svetom budeš v kontakte iba raz do týždňa na farmárskom trhu, a aj to budeš väčšinu času vážiť tekvice a baliť kytice.“

„To nič,“ povedala som. „Mne to nevadí.“

Upozornil ma, že praktikanti bývajú v maličkých chatkách, jednoizbových s kachľovou pieckou. Hoci na farme nie je mobilný signál, majú pevnú linku, a všetci jedávajú spoločne tri razy do dňa, pričom sa pravidelne striedajú pri varení a umývaní riadu.

„Rodičovský dom je veľký a útulný a si v ňom kedykoľvek vítaná. Nájdeš tam hĺby kníh a veľa hudobných nástrojov. V obývačke je dokonca koncertné krídlo.“

„Vždy som chcela hrať na klavíri,“ poznamenala som. Netuším, prečo som mu nepovedala, že som dlhé roky cvičila so starkou a viem spamäti zahrať niekoľko skladieb. V hlave sa mi ozvali prvé taktý piesne *Niekto, kto dá na mňa pozor*. Kuchyňu naplnila hudba. Po mojom boku odrazu sedela stará mama a ukazovala mi, kam mám ukladať prsty. Nick rozprával ďalej a ja som ho počúvala za sprievodu plných, precítených klavírnych tónov. Keď sa to stalo, bola som taká mladučka... Zamĺčala som, čo hrozné som v minulosti vyviedla. Minulosť ho nezaujímala. Zdalo sa mi zvláštne, že sa ma vypytuje na vysokú školu, poukazuje na odláhosť farmy a nechce vedieť niečo v zmysle: *Čo najhoršie si v živote urobila? Aké trápenie nesieš v svojom vnútri? Môžem ti veriť?*

Pomyslela som si, že keby sa dozvedel pravdu, pravdepodobne by ma nezamestnali, hoci som sa všemožne pokúšala byť dobrá. Hoci som sa dobroty držala ako kliešť.

Kým popíjal čaj, preberali sme ďalšie kroky. Opýtal sa ma, či chcem s nástupom na farmu počkať do promócie, a ja som odvetila, že nie, nestojím o taláre a hranaté čapice, nemienim sa pretŕčať na pódiu so spolužiakmi. Dobre, povedal, v tom prípade po mňa príde v nedeľu a odvezie ma. Dal mi tenkú knižku s názvom *Ako byť učiteľom: Príručka vzdelávania na farme* a požiadal ma, aby som si ju dovedy prečítala. „Mám z toho dobrý pocit,“ skonštatoval napokon. „Myslím, že medzi nás rýchlo zapadneš.“ Poznamenala som, že aj ja mám z toho dobrý pocit a teším sa, že ma vzali, na čo zareagoval: „Máš šťastie, Mila. A my tiež.“

Potom odišiel.

Keby sme boli k sebe úprimní, povedal by: *Miesto, kam tá posielam, síce vyzerá krásne, ale straší tam.*

Fajn, prikývla by som.

Oživí spomienky, ktoré si sa roky snažila pochovať.

Rozumiem.

Vývolá v tebe nutkanie urobiť niečo zlé.

S tým mám skúsenosť.

Ako to dopadlo?

Strašne. No polepším sa, sľubujem.

Náš rozhovor mohol vyzeráť takto – vedela som si to predstaviť. Nepovedala by som Nickovi celú pravdu, ale podstatu by pochopil. Aj v tom prípade by po mňa v nedeľu prišiel a absolvovali by sme tú namáhavú štvorhodinovú cestu autom po členitom pobreží za Terrym, Juliou, Billym, Liz a za Leem, a ostatnými deťmi. Chcem povedať len toľko, že keby som vopred vedela, čo ma čaká, znášala by som to ľahšie.

Sedela som pri okne v svojej izbe na poschodí a čakala som, kedy sa pred domom objaví Nickovo lesklé čierne auto. Len čo som ho uvidela, vstala som a mobil som položila na parapetnú dosku. Amy a Jonathan mi už zrejme nebudú platiť paušál a na farme aj tak nie je signál. Podišla som k dverám, posledný raz som sa poobzerala po miestnosti – zásuvky vyprázdnené, posteľ vyzlečená – a zišla som na prízemie.

Keď sme naložili môj skromný majetok do kufra, rozlúčila som sa s Amy a s Jonathanom a sľúbila som, že im budem pravidelne písať.

„Som si istá, že sa vám narodí rozkošné bábätko,“ povedala som. Amy sklopila zrak, ale nemala dôvod cítiť sa previnilo. Prichýlili ma na tri zo štyroch rokov, ktoré som mala stráviť v detskom domove. Dali mi peknú izbu, každý deň mi varili, rozprávali sa so mnou a kúpili mi všetko, čo som potrebovala. Nikto nemohol za to, že sme sa do seba nezamilovali. Boli mladí a chceli vlastné dieťa.

„Naozaj,“ naliehala som.

Nastúpila som do auta a zamávala som im. Až vtedy mi došlo, že je koniec. Že skutočne odchádzam. Zاتمelo sa mi pred očami, svet sa zastavil. Ale potom to prešlo a spamätala som sa.

O päť hodín sme zišli z asfaltky a pokračovali sme po neoznačenej príjazdovej ceste. Asi štyristo metrov sme kľučkovali medzi

výmohlmi a potom Nick spomalil, lebo sa pred nami vynoril plot so širokou drevenou bránou.

„Aby neušli kozy,“ vysvetlil.

Zastavil a vystúpil. Motor nechal bežať.

Bolo krátko pred ôsmou, obloha sa už sfarbila do svetloružova. Cez čelné sklo som sledovala, ako Nick odstrčil závoru, otvoril jedno krídlo brány, prebehol popred auto, otvoril druhé. Za plotom sa rozprestieralo obrovské pole. Neďaleko stála veľká drevená stodola. Balvany pokryté machom. Dve kozy prežúvajúce trávu.

Som tu. Zvládla som to.

Nick si sadol za volant a pomaly sme prešli cez bránu. Keď opäť zastavil, povedala som: „Ja zavriem,“ a po prvý raz som položila nohu na pôdu farmy. Hoci bol jún, vzduch bol studený, slaný a blatistý. Vdýchla som jeho novotu, zatvorila som bránu a zastrčila závoru. Keď som sa vracala do auta, všimla som si tri drevené chatky a za nimi rozľahlý rodinný dom. Biely, poschodový, vysvietený. Vyzeral ako z obrázkovej knihy alebo zo starodávneho filmu. Ešte nikdy som do takého veľkolepého domu nevkrčila.

„Vidíš to?“ opýtal sa ma Nick a ukázal na dlhý biely fóliovník. „Tam Julia pestuje kvety. V širom okolí ju poznajú ako vychýrenú kvetinárku.“

„Neviem sa dočkať, až sa tu porozhliadam.“

Zaparkoval zhruba v polovici príjazdovej cesty a cez pole sme zamierili rovno ku chatkám. Nick mi niesol kufor, ja som si cez plecيا prehodila batoh a športovú tašku. Zvonku vyzerali chatky rovnako. Boli maličké, pripomínali skôr kôľňu než obytný priestor, mali dve okná a dvere s mosadznou guľovou kľučkou. Keď sme prechádzali okolo prvej, začula som tlmené hlasy a vzápätí smiech. Asi o dvadsať krokov sme dorazili k druhej, bola tichá a opustená. Po ďalších dvadsiatich krokoch sme prišli k poslednej. Nick zastal a otočil sa ku mne.

„Vitaj doma,“ zahlásil.

Nevyzeral, že by sa chystal otvoriť dvere, tak som otočila kľučkou. Predpokladala som, že v chatke bude tma, ale mylila som sa. Cez strešné okno prenikali lúče zapadajúceho slnka a zalievali izbu rovnakou svetloružovou žiarou ako svet vonku.

Nick mi postavil kufor k dverám. Cestou cez pole som si zablatila topánky, preto som ostala stáť na prahu a dnu som položila len batoh a športovú tašku. Videla som koberec, kovanú posteľ, písací stôl so stoličkou, kachľovú piecku a kôpku dreva na kúrenie.

„Tieto chatky sa mi od malička páčili,“ povzdychol si. „No nikdy som v nich nebýval. Sú iba pre praktikantov.“

„Bývali ste v dome?“

Prikývol. „V izbe s ďalšími dvomi chlapcami. Večne sme sa na to sťažovali – boli sme hrozne nevďační –, ale žili sme si ako v bavlnke. Teraz spolu chodievame každé leto na dovolenku a vždy si rezervujeme spoločnú hotelovú izbu. Nikdy sa nevyspím tak dobre, ako keď som s bratmi.“

Usmiala som sa. „To je milé.“

„Idem do domu, ale ty sa neponáhľaj. Máš čas. Neskôr ti Terry alebo Julia ukážu, čo a ako.“

„Dobre. Zatiaľ sa majte.“

Ešte chvíľu som ostala stáť v dverách.

Potom som sa vyzula, topánky som si úhľadne uložila pred prah, vošla som do chatky a zatvorila som dvere. Koberec bol mäkký a farebný, hýril odtieňmi zelenej, ružovej a modrej. A hoci sa v piecke nekúrilo, bolo mi teplo.

V chatke som mohla ostať až do rána, ale ostatní na mňa čakali. Keď som si chvíľu posedela na posteli, aby som vyskúšala, či je pohodlná, a odložila som si oblečenie do úzkej skrine medzi pieckou a stolom, opäť som sa obula a cez pole som zamierila k rodičovskému domu.

Pristúpila som k hlavnému vchodu, ale v oknách po oboch stranách masívnych dubových dverí bola tma, preto som sa rozhodla vyhládať zadný vchod. Obišla som dom, prstami som prechádzala po bielom drevenom obložení a vtom som uvidela svetlo a začula hlasy. Vyšla som na neveľkú verandu, z ktorej sa vchádzalo do predsiene a potom do kuchyne. Zaklopala som a dvere sa okamžite rozleteli.

Po prvý raz som uvidela Juliu.

Mala mäkké telo a bielo-plavé vlasy, vrásky smiechu okolo očí a ružové pery. „Si doma,“ povedala mi. „Nemusiš klopať, jednoducho vojdí.“

Chytila ma pod pazuchu a odviedla ma dnu. Predpokladala som, že tu bude viac ľudí, no boli tu len Nick a Terry, stáli na opačných koncoch kuchynského pultu a zabratí do rozhovoru sa nakláňali k sebe.

„Pozrimeže!“ zvolal Terry, keď ma zbadal. Mal striebřisté nakrátko ostrihané vlasy a hnedú pokožku, široký biely úsmev a zarážajúco modré oči. „Mila, srdečne ťa vítam. Určite si hladná. Odložili sme vám s Nickom večeru.“

Otvoril starodávnu rúru, natiahol si chňapku a vybral dva taniere vrchovato naložené zemiakovou kašou, fazuľou a klobásou. Zapol sporák a v liatinovom kastrolíku zohrial paradajkovú omáčku.

„Fíha, slávnostná večera,“ poznamenal Nick a otočil sa ku mne: „Priprav sa na *veľa* polievky.“

Terry sa zasmial, načiahol sa a postrapatil synovi vlasy.

„Už nemám dvanásť!“ odpovedal Nick so smiechom.

Potom Terry kývol na mňa a usmial sa – prívetivo, no zároveň opatrne. „Poď sa najesť.“

Sadla som si za siahodlhý jedálenský stôl posiaty lesklými škvŕnami od oleja a krúžkami od pohárov. Kým som večerala, Terry a Julia sa rozprávali s Nickom o jeho novom zamestnaní v nejakom sanfranciskom mrakodrape. Počúvala som ich len

na pol ucha, pohľadom som blúdila po kuchyni. Obzerala som si modro-biele kvetinové záclony, ťažké drevené pulty, police s radmi veľkých zaváracích pohárov plných pšeničnej a kukuřičnej múky, cukru a ryže. Nikdy som nič podobné nevidela.

„Tak,“ vzdychol Nick, keď dojedol.

„Naozaj ťa nepresvedčíme, aby si u nás prenocoval?“ opýtal sa Terry.

„Skoro ráno musím byť v práci. No onedlho zase prídem,“ povedal a na rozlúčku ma objal. „Veľa šťastia,“ zaželel mi. „Nedaj sa od tých dvoch príliš komandovať.“

Odprevadili ho k autu, a keď sa vrátili, už aj ja som dojedla.

„Mila,“ oslovil ma Terry a vzal mi prázdny tanier a pohár. „Čo keby sme si na chvíľu sadli a porozprávali sa, než ti to tu poukážem?“

„S radosťou,“ prikývla som. „Pomôžem vám umyť riad?“

„Nerob si starosti. Onedlho budeš umývať riad tak často, že ti to bude liezť hore krkom.“ Položil tanier do drezu a s úsmevom naznačil, aby som prešla do vedľajšej izby. Julia už upravovala vankúše na jednej z pohoviek. Vyšla som za Terryom po dvoch schodíkoch, ktoré oddeľovali kuchyňu od obývačky. V majestátnom kozube horel oheň a vrhal mihotavé svetlo na čalúnené kreslá, sedacie vaky, dve pohovky a koncertné krídlo. Izbu lemovali police siahajúce od podlahy až po strop, boli obťažkané knihami a zarámovanými fotografiami. Na podlahe ležali koberce, vzájomne sa prekrývali. Všetko bolo krásne a nič nebolo dokonalé, a netušila som, ako je možné, že si zo všetkých adeptov na praktikantov vybrali práve mňa.

Julia si sadla na pohovku a zasunula si nohu pod seba. „Nick spomínal, že ste mali bezproblémovú cestu. Bola si už niekedy takto ďaleko na severe?“

Vybrala som si jedno z kresiel a posadila som sa. „Nie,“ odvetila som. „Ešte nikdy.“ Bruškom prsta som pohladila obrys vtáčika vyšitého na operadle. Všetmožno som sa snažila nepozerať

na klavír, ktorý zaberá kút obývačky za Juliou. Pri pohľade naň mi zvieralo hruď.

Oheň praskal, na strope tancovalo oranžové svetlo a mňa sa zmocnila obrovská túžba dať im niečo zo seba. „Musím vám niečo povedať.“ Obaja sa naklonili mierne dopredu. „Nick mi hovoril, že máte krídlo. Z nejakého dôvodu som mu povedala, že som sa vždy chcela naučiť hrať na klavíri, ale pravdou je, že *viem* hrať. Len som to už dlho nerobila.“

Julia sa zasmiala. „Zvláštne, čo? Aké slová nám vychádzajú z úst.“

„Dobré vedieť,“ poznamenal Terry. „Konečne máme v dome niekoho, kto vie pekne hrať. Zlých muzikantov je tu viac než dosť.“

„Neviem, či hrám *pekne*. Za klavírom som nesedela už roky.“

„Chceš to napraviť?“ nadhodila Julia.

Chcela som. Veľmi som chcela. Preto som vstala, prešla som na druhý koniec obývačky, posadila som sa a položila som ruky na klaviatúru.

Všetko sa mi vrátilo. Za celé tie roky som nič nezabudla. Bez jedinej chybičky som zahrála skladbu *Niekto, kto dá na mňa pozor*, od začiatku do konca. Presne som vedela, ktoré klávesy treba stlačiť, kedy mám spomaliť, kedy zrýchliť. Hrala som potichu a zľahka, lebo na poschodí spali deti. Keď som skončila, vrátila som sa do kresla. Premýšľala som, či Terry a Julia vidia, ako sa červenám, no aj keby, vlastne by mi to neprekážalo.

„Vedeli sme, že sme si vybrali dobre,“ usmiala sa Julia.

„Áno,“ prikývol Terry. „Teraz nám prezraď, kto ťa naučil tak krásne hrať.“

A tak som im vyrozprávala, že som do trinástich rokov bývala s mamou u starých rodičov. Potom sme sa odsťahovali k Blakeovi. „Stará mama hrala rada na klavíri a bola vynikajúca učiteľka. Nenútila ma drilovať sa etudy ani ma nekritizovala, že hrám zle. Iba položila prsty na klávesy a povedala mi, že mám robiť to isté, čo ona.“